

1

Lîngă patul locotenentului Abraham Glitsky, telefonul sună cu o insistență mută.

Văduv, Glitsky trăia la nivelul superior al unui duplex, cu fiul său cel mic, Orel, și cu o menajeră, pe nume Rita. În timpul bolii soției sale, el dăduse soneria telefonului la minimum, astfel încît să nu trezească pe nimeni altcineva din casă cînd, așa cum se întîmpla adesea, acesta suna în miez de noapte.

Localiză sursa zgomotului pe întuneric și ridică receptorul, șoptind răgușit:

– Glitsky, ce-i?

Dezmeticindu-se treptat, nu prea mai avea nevoie să întrebe. Era șeful Diviziei omucideri din San Francisco. Cînd primea telefoane în beznă, nu se prea întîmpla să fie comis-voiajori interesați de cît e de mulțumit de furnizorul lui de servicii de telefonie interurbană. Era aproape două noaptea, luni, prima zi din februarie, și anul acesta avuseseră loc doar două crime în oraș pînă acum – fusese o lună liniștită. În ciuda acestui fapt, Glitsky nu-și pierdea niciodată timpul întrebîndu-se dacă va rămîne fără obiectul muncii.

Cel care îl sunase nu era dispecerul de la poliție, ci unul dintre inspectorii săi, Ridley Banks, sunînd de pe mobil direct de la locul crimei. Procedura standard nu presupunea să-ți suni locotenentul din stradă – crima asta trebuie că avea ceva neobișnuit. Deși Ridley vorbi concis și cu o voce neutră, chiar și în starea de confuzie în care se afla, Glitsky realiză caracterul presant al problemei.

O mașină aflată în patrulă în centru văzuse o mișcare suspectă pe Maiden Lane, o străduță pietonală cum ieși din Union Square. Când polițiștii ajunseseră la locul cu pricina, dăduseră peste un bărbat care era aplecat asupra a ceva ce arăta și se și dovedi, de altfel, a fi un cadavru.

Suspectul fugi, iar polițiștii îl urmăriră. Aparent beat, bărbatul se împletici într-un hidrant, căzu grămadă și fu prins. Cu cătușele la miini acum, pe bancheta din spate a mașinii poliției, el leșinase așteptându-și viitoarea excursie la pușcărie.

– Tipu' pare să fie unul dintre cetățenii noștri cu probleme de rezidență, spuse Ridley sec. Neidentificat pe moment.

– Nici un act, bineînțeles.

Glitsky era aproape treaz. Ceasul digital de pe noptieră arăta 1.45.

– Nu de-al lui. Dar avea portofelul.

– Victima avea un portofel?

Până în acel moment, Glitsky își imaginase că această crimă era probabil încă un incident din tragedia continuă a războaielor boschetarilor din San Francisco, unde o populație din ce în ce mai violentă de vagabonzi luase obiceiul de a se bate sau chiar de a ucide pentru locurile cele mai bune de cerșit din centru. Sigur, Union Square era genul ăla de loc.

Dar dacă actuala victimă avea un portofel ce merita furat, scădeau șansele ca persoana să fi fost un amarit de vagabond.

– Da, luat din poșeta ei.

– E vorba de o femeie?

– Da.

Făcu o pauză.

– O știm. Elaine Wager.

– Ce-i cu ea?

– Ea e cadavru.

Glitsky simți că îl ia cu ametele. Fără să-și dea seama, își puse mâna liberă în dreptul inimii și își masă pieptul.

Poate că vocea din receptor o fi continuat o clipă, dar el n-o mai auzea.

– Abe, mai ești acolo?

– Da. Ce-i?

– Spuneam doar că poate vrei să vii aici. În zori sau la prima scurgere de informații, ce-o fi mai întâi, o să mișune hie-nele din presă.

– Ajung, zise Glitsky. Da-mi cinspe minute.

Dar după ce închise telefonul, nu se mișcă. Singură mâna lui frământa absentă în dreptul inimii. Cealaltă strângea receptorul telefonului cu putere. Zăcea pur și simplu acolo, cu ochii ațintiți în bezna ținprejurului lui, fără să vadă nimic.

Când telefonul începu să-i ținie tare în mină, amintindu-i că încă nu-l pusese în furcă, făcu acest lucru. De data asta puse brusc receptorul jos, aruncă așternuturile la o parte și se ridică în capul oaselor.

Și se opri din nou.

Elaine Wager.

– O, Doamne, te rog, nu!

Nu realiză că o spusese cu voce tare, nu-și auzi propria voce frângându-se.

Elaine Wager era singura fiică a Lorettei Wager, charismatica senatoare afro-americană de California, care murise cu câțiva ani înainte. Elaine – victima din seara asta – lucrase câțiva ani ca procuror districtual adjunct la Palatul de Justiție.

Nimeni nu trebuia s-o știe, dar era și fiica lui Glitsky.

Se îmbrăcase cumva și ajunsese la mașină. Conducea pe străzile întunecate, aproape pustii.

Nimeni nu cunoștea secretul. După știința lui Glitsky, nici măcar Elaine însăși. Ea credea că tatăl ei natural era soțul mult mai în vîrstă al mamei ei, Dana Wager – un escroc alb, bogat și cu multe relații. De fapt, cînd Loretta își dăduse seama că e însărcinată cu Glitsky, îi ascunsese asta și insistase ca el să se însoare cu ea. El nu înțelesese de ce era brusc așa grăbită și, cînd îi spusese că îi trebuie timp să se hotărască – la urma urmei, era încă student, fără bani și fără slujbă –, Loretta îl părăsise fără să

se uite în urmă și se reorientase spre Wager, celălalt bărbat care o curta, dar cu care nu se culcase încă.

Timp de aproape treizeci de ani senatoarea păstrase secretul asupra paternității fiicei ei, chiar și, dar mai ales față de adevăratul tată al fetei. Până când, în final, venise un moment când crezuse că o poate folosi ca monedă de schimb pentru a-l convinge pe Glitsky să fie de acord că uneori era în regulă ca un senator să comită o crimă.

Strategia aceea nu funcționase. Abe și Loretta fuseseră odată amanți, e adevărat, dar acum el era polițist până în măduva oaselor, iar cu trei ani în urmă ea omorise pe cineva în jurisdicția lui. Vestea că uniunea lor din trecut avusese drept rezultat o fiică nu schimba ceea ce el trebuia să facă.

Și anume, s-o aducă în fața justiției.

Astfel încât, când Glitsky îi spusese că avea s-o dea în vileag, ea decisese să nu se supună unei arestări, unui proces în lumina reflectoarelor și pierderii reputației pe plan național. La momentul respectiv ea era totuși una dintre cele mai cunoscute și respectate femei afro-americane din țară. Își alesese singură calea de ieșire – un „accident“ cu o armă în conacul ei. După aceea, Glitsky nu-și găsisese niciodată curajul de a-i împărtași secretul fiicei lui. „De ce-ar fi avut ea nevoie de această povară? se întreba. La ce i-ar folosi să știe?“

Iar acum, brusc, era – pentru totdeauna – prea târziu.

Bineînțeles, îi urmărise traiectoria, fâgașul pe care o luase cariera ei după ce părăsise Procuratura. Bazându-se pe relațiile politice ale mamei sale, ea intrase în practica privată la firma Rand & Jackman, una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din oraș.

Din auzite, Glitsky mai aflase că ea se logodise cu un doctor din Tiburon. Recent, numele ei apăruse pe lista candidaților eligibili pentru o funcție de judecător. De asemenea, preda clinică juridică la Hastings Law School și își dona onorariul la fondul de burse.

Avea să fie în regulă. Ea avea să se realizeze, fără nici o intervenție din partea lui. El putea fi mândru de la distanță, să se bucure în intimitate de realizările ei.

Nu avusese nevoie de el ca tată.

Acum nu mai avea nevoie de nimic.

Glitsky se adunase destul de bine. Cu mâinile în buzunare, merse pe jos aproape tot Maiden Lane – poate vreo sută de metri – din locul unde-și parcase mașina, pe Stockton Street, la marginea lui Union Square. Corpul zăcea la celălalt capăt, la vreo șase metri la vest de Grant Avenue. O mică mulțime de reprezentanți ai autorităților și de gură-cască se strinsese deja, și Glitsky folosi plimbarea ca să-și revină.

Văzu câteva mașini de poliție alb cu negru, care aparțineau probabil municipalității și dubița legistului parcată pieziș, atît pe trotuar, cît și pe stradă. Auzi ecoul propriilor pași – clădirile se strîngeau din amîndouă părțile peste el. La mijlocul aleii se opri brusc, trase adînc aer în piept și apoi îi dădu drumul. Fu surprins să vadă aburii ieșîndu-i din gură – n-ar fi crezut că era așa de frig. Fizic, nu mai simțea nimic.

Ridicîndu-și ochii pentru o clipă, peste clădirile ce păreau să răsară la tot pasul, observă cerul plin de stele. Aici, printre clădiri, chiar era noapte în toată regula. Felinarele delicat decorate de pe stradă – patru în total, cîte două de fiecare parte – străluceau. Strada avea aspectul acela umed, strălucitor, preferat de cinești, deși asfaltul era uscat.

O siluetă se desprinsese de grup și porni spre el. Era Ridley Banks. Cînd se apropie la vreo cinci metri, se opri – simțînd poate sentimentul de „ține-te deoparte“ pe care îl proiecta locotenentul – și așteptă pînă cînd cei doi ajunseră unul lingă altul. Stilul obișnuit al lui Glitsky era foarte formal în orice împrejurare, iar azi îi folosi mai mult decît oricînd.

– Ce-avem? întrebă scurt.

– Mai curat nu se putea, Abe. Avem un cadavru, un criminal, o armă și un mobil.

– Și care ar fi mobilul?

Se aflau încă destul de departe de mulțimea care se adunase împrejurul corpului. Banks spuse în încet:

– Jaf. I-a luat poșeta, ceasul, un lăntșor de aur...

Glitsky înaintă din nou. Reușise să ajungă de la duplexul lui pînă la fața locului în doar ceva mai mult timp decît le luase criminaliștilor și acum, chiar cînd sosi lîngă mulțimea principală care înconjură cadavrul, unul din reflectoarele mașinii inundă aleea. Din reflex, Glitsky ridică o mîină în fața luminii, își croi drum înainte și îngenunche lîngă corpul căzut.

Zăcea pe partea dreaptă, întins pe caldarîm, pîrînd că doarme. Lui Glitsky îi trecu prin minte că, oricine ar fi împușcat-o, o culcase apoi pe jos cu blîndețe. La prima vedere nu văzuse nici un pic de sînge. Fața nu prezenta urme, ochii erau închiși.

Ajunsese să iubească fața aceea. Fusese o poză de-a ei în ziarul *Chronicle* anul trecut, iar el o decupase și o aruncase pe fundul sertarului său cu nimicuri de la birou. De două sau trei ori își închisese și încuiase ușa biroului, scosese poza și se uitase la ea. Văzînd-o pe maică-sa în trăsăturile ei. Văzîndu-se pe sine.

În lunile din urmă își spusese că era posibil ca, dacă ar fi aflat unul de celălalt, să nu fi fost o povară, ci altceva – poate o legătură. Nu știa – nu se prea pricepea la așa ceva. Dar sentimentul se întărise și aproape că ajunsese să se hotărască să-i spună, să vadă la ce ar duce asta.

Cadavrul era îmbrăcat într-un pardesiu elegant, încă închis pînă-n gît. De culoare neagră sau bleumarin, părea scump, cu guler de blană și căptușeală de satin roșu. Un pantof negru îi căzuse din piciorul stîng și zăcea jalnic pe o parte, în rigolă.

Avea dresuri negre – și, din nou, nu exista nici un semn că i s-ar fi rupt sau i s-ar fi dus vreun fir cînd căzuse. Sub haină, Glitsky văzu cîțiva centimetri din ce părea să fie o fustă neagră sau albastră cu dungulițe albe.

Lipsa de sînge era frustrantă. Glitsky se ridică, se îndreptă spre spatele ei, cercetînd caldarîmul. Ridley era la un pas în urma

lui și îi anticipase întrebarea. Îi dădu locotenentului o pungă de probe, ce conținea un pistol aproape imposibil de mic.

– Un singur foc pe linia părului, din spate, de aproape, pînă în creier. Nici o rană de ieșire.

Glitsky desfăcu punga și se uită în ea, apoi își băgă nasul înăuntru și mirosi cordita. Identifică arma ca fiind un revolver cu cinci focuri marca North American Arms, poate cea mai mică armă fabricată în scopul comercializării din America. Era purtat în mod obișnuit la curea, la vedere, fiind așa de mic că nu părea posibil să fie cu adevărat o armă. Cîntărea mai puțin de trei sute de grame și îi încăpea fără probleme în palmă. Ridley îi dădea înainte cu descrierile și teoriile lui, și Glitsky murea să-i spună să mai tacă odată.

Dar nu voia să lase să se vadă nimic și nu se simți în stare să rostească vreun cuvînt. Lăsă, în schimb, asta pe seama limbajului său corporal. Închizînd ermetic punga cu pistolul, i-o dădu lui Banks fără un cuvînt și plecă cu mîinile în buzunare. Mesajul era clar – Glitsky se concentra, gîndea, immortaliza scena în memorie. Deranjați-l pe riscul vostru.

Ridley rămase în urmă lîngă cadavru. După un minut, începu să le dea indicații criminaliștilor.

Douăzeci de minute mai tîrziu, scena crimei era scaldată în luminile farurilor puse pe faza lungă, iar aleea căpătase o strălucire neobișnuită. Polițiștii de la fața locului pusese deja un cordon de bandă galbenă, iar alți polițiști în uniformă, cu ajutorul mașinilor de poliție alb cu negru, se străduiau să blocheze accesul persoanelor neautorizate pe Maiden Lane, deși, datorită orei, asta nu era încă o problemă prea mare. Totuși, jumătate de duzină de stații radio ale poliției bîzîiau. Prima echipă de știri ajunsese – o dubiță și echipa aferentă de la o televiziune locală, iar negocierile pentru accesul la locul crimei care începuseră între corespondentul obraznic și plin de sine, și sergentul responsabil îl făceau pe Glitsky să-și dorească să scoată pistolul și să împuște pe careva.

În schimb, el îl însoți pe Ridley Banks la mașina de patrulare și la poliștii care descoperiseră cadavrul și îl reținuseră pe suspect. Doi bărbați în uniformă ieșiră din mașină în același timp pe ambele portiere din față, prezentându-se drept Medrano și Petrie.

– Ăla-i ucigașul? întrebă Glitsky, arătând spre bancheta din spate, unde suspectul stătea proptit de portieră, prăbușit peste ea. Cred c-o să vorbesc cu el.

Cei doi poliști schimbă o privire și ridică din umeri. Cel mai în vârstă, Medrano, replică:

- Puteți încerca, domnule. Dar nu s-a mișcat deloc de-o oră.
- E beat?
- Cel puțin și nu numai!

Celălalt bărbat în uniformă, Petrie, ezită o clipă, apoi continuă:
– Pare să aibă din plin și altceva. Are urme pe brațe. O să aibă nevoie de ceva timp la dezintoxicare.

Glitsky primi această veste nu prea surprinzătoare în liniște. Apoi dădu din cap, merse de partea cealaltă a mașinii de poliție, unde suspectul se sprijinea greoi de ușă și o deschise rapid.

Cu miinile prinse în cătușe la spate, bărbatul căzu într-o parte pe trotuar. Picioarele îi rămăseseră sus în mașină în timp ce capul i se lovi de asfalt cu un sunet înfundat. Omul scoase un geamăt și se rostogoli pe spate.

- Pare să-și vină în fire, spuse Glitsky.

Ridley Banks se mișcă rapid prin fața mașinii și ajunse să stea între locotenent și luminile din capătul aleii. Fuseseră atât de multe acuzații de brutalitate a poliției în ultima vreme, încât mass-media pindea cu fiecare ocazie așa ceva. Iar acum superiorul său le oferea un prilej. Ridley îi făcu din cap un semn de avertizare, apoi îi spuse în șoaptă:

- Camerele de luat vederi, Abe. Ai grijă!
- Glitsky era inocența întruchipată.
- Ce-i? Amărîtul a căzut.

Suspectul zăcea nemișcat la picioarele lui. Nu se mișcase după prima rostogolire. Locotenentul se uită peste capota mașinii de poliție la Medrano și Petrie.

– Duceți gunoiul ăsta la secție pînă se trezește.
Petrie privi din nou spre partenerul său. Nici unul din ei nu-l mai întinise pe Glitsky înainte și acesta făcuse impresie – nu era unul dintre promotorii moderni, ipocriți, ai legii în cadrul comunității. Cel mai tânăr dintre poliști își drese glasul, iar Glitsky îi aruncă o privire sfidătoare.

- Ce-i?

Petrie înghiți în sec, apoi rosti în final:

- La secție, domnule?
- Ce-i cu asta?

Medrano preluă firul discuției.

– Tipului pare să-i prindă bine mai degrabă o consultație medicală, domnule. Ne gîndeam să-l dăm pe mîna paramedecilor. Glitsky știa că asta însemna că suspectul ar fi ajuns probabil la spital, unde erau camere securizate pentru deținuții care aveau nevoie de îngrijire medicală. Perspectiva asta nu-l încînta prea mult.

- De ce?

Medrano ridică din umeri. Nu că i-ar fi păsat personal, dar sugestia locotenentului nu respecta procedura. Dori să-și acopere spatele.

– Ca să-l trezim înainte de a-l duce undeva, poate chiar să-l dezintoxicăm înainte de a intra în sevrăj.

Glitsky avea o cicatrice adîncă și foarte veche care îi trecea peste gură, iar acum, cu buzele strînse, îl ardea ca o tăietură albă, sub nasul acvilin, pe bărbia proeminentă. Mama lui Glitsky fusese afro-americană, tatăl lui, evreu – figura lui era întunecată, intensă, cu pleoape mari.

- Cum știm că are nevoie de îngrijire medicală?

Medrano aruncă o privire spre suspectul care se prăbușise peste ușă pe bancheta din spate. În cel mai bun caz era semi-conștient, jegos, singerînd încă în locul în care se lovise cu capul de caldarîm.

- Nu știm, domnule, dar paramedicii sînt deja aici. Să fim siguri...

Glitsky îi tăie vorba lui Medrano: